

Róma 8

Lekció: Gen. 22.1-19.

Textus: Róm. 8.31-39

2004. febr. 1.

Gazdagrét

Isten szeretetének hatalma

Pál apostol az előző versekben a szenvedésekről, nyomorúságokról, küzdelmekről beszélt. Kristályiszta logikával muatta fel, hogy milyen vígasztalást talál mindezek közepette az, aki életét a Jézus Krisztussal való közösségben éli. Két dologra hívta fel a figyelmet: 1. Szüvedéseink, amely az egész teremtett világ bűn miatti szenvedésének része, valami újnak a kezdete. A fájdalokat a vajúadás fájdalmaihoz hasonlítja. Isten Jézus Krisztus halála s feltámadása által az egész teremtett világ megújítását munkálja. 2. Nehézségeinken, fájdalmainkon keresztül Isten formál bennünket, és valójában ez életünk célja: Krisztus képére átváltozni. Mindezekkel megerősítést, vígasztalást kíván nyújtani.

A ma olvasott részben ezeket a gondolatokat viszi tovább. Célja továbbra is a bátorítás, a vígasztalás, a megerősítés, de nem magyarázat/tanítás által. Egyetlen egy célja van: hogy bemutassa *Isten szeretetének hatalmát*. Ezért válik stílusa tanítóiból költőivé, ezért érnek el az utolsó sorok himnikus magasságokat. Isten szeretetét nem lehet tanítani, nem lehet megmagyarázni, csak rámutatni, bizonyosságot tenni róla, megpróbálni kimondani a kimondhatatlant, és közben imádkozni: Jöjj, Szentlélek, és áraszd ki az Atya szeretét szívünkben Jézus Krisztus által!

I. Isten szeretete: Isten önközlése

„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” Félnék? Aggódunk? Letörtünk? Elkeseredtünk? Fel akarjuk adni? Úgy érezzük, hogy összefogott ellenünk az egész világ? Semmi sem sikerül? Mindenkinek csak baja van velünk? Mindenki ellenünk? Hol van Isten?

„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” Hová lett életünkben Isten szeretetének ereje? Miért van az, hogy elkönyveljük, Isten az ő Fiát adta értünk, azután túl lépünk az evangéliumon, és elveszítjük őt szemünk elől? Tudjuk a leckét, de az evangélium gazdagsága, Isten szeretetének hatalma nem jár át, amikor jönnek a gondok. Mi lenne, ha minden küzdelmünket újra az evangélium fényében látnánk? Mi lenne, ha először, vagy újra felragyogna szívünkben Isten szeretetének hatalma?

Isten szeretete megjelent Jézus Krisztusban (v. 39), mondja az apostol. Láthatóvá, hallhatóvá, megismerhetővé lett a Fiúban. Az Atya, Fiú és Szentlélek csodálatos, semmihez sem hasonló szeretetkapcsolatából egyszer csak kilép a Fiú, aki emberré lesz. Isten adta őt, odaadta ebbe a világba, és odaadta ezzel együtt a keresztfán elszüvedett halálba. Ez Isten áldozatos szeretete.

Ábrahám úgy szerette Istent, hogy egyszülött fiát is kész volt feláldozni Isten iránti hitből. Isten szólt, és ő elindult. Semmi kérdés, semmi kibúvó, semmi csel. Isten szuverén Úr, aki ígérte meg, megtartotta, gyermeket adott, és ha most el akarja venni, az ősatya engedelmeskedik. Micsoda három nap lehetett, amíg elérkezett az Isten által rendelt helyre! Kínok, félelmek, fájdalok... Hogy megváltjon a fiától? Az egyetlenétől? Öreg napjai vígasztától? Majd mégis fogja őt, felteszi az oltárra, a farakásra, és emeli kését... Érthetetlen? Megdöbentő? Még felháborító is? Talán igen. Hogyan kérhet Isten ilyet? Hogyan engedhet neki Ábrahám? Háborog a lelkünk, és, tegyük hozzá, joggal. Az emberiség legnagyobbjai tették fel a kérdést, hogyan lehetséges ez?

Mind a két történet ugyanarról szól: az apa fogja a fiát, és a halálba adja. És mi mégis mintha máshogy viszonyulnánk az egyikhez, mint a másikkal. Miért nem vagyunk készek az Ábraháméhoz hasonló, sőt, még mélyebb drámát feltételezni akkor, amikor Isten adja az ő Fiát a világért? Miért, hogy az egyik legmélyebb érzéseinket is felforgató, megborzongtató történet, a másik esetleg kellemesen hálás gondolatokat kelt, de nem rendít meg? Isten az „aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta...” A Fiú az Atya felülmúlhatatlan adománya. Az Atya legteljesebb önközlése, benne az Istenség

teljességét adta nekünk. Önmagát ontja ki, önmagát adja nekünk. Aki nem kímélte meg a fájdalomtól sem magát, sem egyszülött Fiát, az megkímélte szolgáját, Ábrahámot. Mikor lesz ez a hatalmas szeretet a vígasztalás csodálatos forrásává?

II. Támadások kereszttüzeiben

Pál azt mondja, hogy a támadások kereszttüzeiben.

Ki ellenünk? Ki vádol? Ki ítélne el? Ki választana el Isten szeretetétől? Költői kérdések. De nem úgy és azáltal költőiek, hogy a válasz egyszerűen „senki” lenne. Nem igaz, hogy Pálnak nincs ellensége, nincs aki vádolná, nincs aki elítélné, nincs aki kiszakítaná Isten szeretetének erőteréből. Hanem abban és úgy költői kérdések ezek, hogy hiába bárki, legyen az akár földi, akár mennyei, a támadása, Isten szeretetének hatalmát nem győzhetik le. Ezért és csak így *senki* a válasz.

A kérdésekben benne van: ennek így kell lennie, a támadások nem elkerülhetők. Az apostol ószövetségi ígehellyel bizonyítja ezt olvasóinak: „*Meg van írva: Téérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat*”.

Mikor vígasztalás, hogy Krisztus szeretetétől semmi nem választhat el minket? Amikor a nyomorúságainkban Krisztus szeretetének közelségében vagyunk. Kinek vígasztalás ez? Annak, aki éppen az Isten szeretetébe kapaszkodik. Annak, aki közösségben van azzal, akiben ez a szeretet megjelent. Amikor a világ minden erői felgerjednek és feltámadnak, hogy elszakítsanak tőle, ne félj, mert Isten veled van.

Mindez azonban egyáltalán nem magától értetődő számunkra. A mi elsődleges életratégiánk: ezeket a helyzeteket elkerülni. Nem kihívni magunk ellen a vádakot, az ítéletet, a hatalmasságok haragját. Féülünk. Féülünk, hogy az evangélium, azaz Jézus Krisztus és Isten rendjének képviselője az iskolában, a munkahelyen, esetleg még a családban is kiváltja az erők, a hatalmak támadását. Ezt szeretnénk elkerülni, és el is kerüljük. Mindannyian tudjuk, hogyan lehet a legkockázatmentesebben keresztyénnek lenni mindennapi életünk különböző színterein. Félelemből eredő életstratégiánkat Jézus így jellemzi: „*A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.*” Elrejtjük lámpásunk, hogy ki ne vívjuk a világ haragját, megvetését, gúnyát. Csendben megbúvunk, csak hogy ne legyenek összeütközéseink. Mindannyiunknak megvannak a sajátos módszerei, amelyek ezt megtestesítik.

Mindez azonban nem marad következmények nélkül: unalmas, halott lesz a keresztyén életünk. Más szóval: nem tapasztaljuk benne Isten jelenlétét, nem érezzük az ő szeretetét, nem éljük át a vezetését. Az Istennel való kapcsolat megmerevedik, érzéketlenné, mozdulatlaná lesz – számítógépes nyelven lefagy. Ott van előttünk, de nem mozdul, nem él, nem lélegzik. Azaz nincs benne Lélek. Jönnek a gondok, a bajok – az evangélium magunk mögött, az Isten szeretete már csak szép szavak, és panaszkodunk, küzdünk Isten eszközei helyett saját elképzeléseink szerint.

Miért van ez így? Mert a lámpás elrejtésének stratégiájával elszakadtunk Jézustól, hiszen nem vállaltuk a közösséget vele. A közösség Jézussal nem az istentiszteleti részvétel, a megszokott imádság elmondása, a kijelölt bibliai rész elolvasása, a házicsoport, a szolgálat. Ez mind lehet annak része, gyakorlásuk önmagában nem feltétlenül teremt életkapcsolatot Jézussal. A közösség Jézussal nem más, mint a vele együtt történő összeütközés a világgal. Jézust követve, őt gondolkodásunkkal, szavainkkal, tetteinkkel megvallva (és nem félelemből elrejtve), találkozunk a világ hatalmaival. Az összeütközés elkerülhetetlen, az eredmény együttlés lesz. Együttlés Jézussal, amelyben nemcsak mi szenvedünk miatta, hanem ő szenved velünk. Ebben az egységben, közelségben jelenléte valóságos lesz. Jézus hatalmassá, megtartóvá, élővé válik újra a számunkra.

Pál számára valóságos ez a közösség az Úr Jézussal. Ő, aki ebben a himnuszban énekel meg Isten szeretetének hatalmát, megélte mindazt, amiről beszél. Nyomorúság és szorongatás, üldözés és éhezés, meztelenség és veszedelem, fegyver – mind-mind az apostol életéhez kötődnek. Azt is mondhatnánk, hogy életrajzi elemek. Pál tudja, hogy az Isten szeretetének ereje hatalmas – de ez csak akkor válik

aktuálissá, ha összeütközésbe kerülünk a világgal. A támadások keresztüztüében – a hamis vádak, az igaztalan ítéletek, a sötét erők támadása között.

Mindebben nem a szenvedést keressük, hanem a Jézus iránti maradéktalan, teljes és tökéletes hűséget. Csak az, aki nem fél, hanem bátran teljes szívvel az Úrral jár, tapasztalja meg Isten erejének csodálatos hatalmát. És hogy ez mi, arról szólnak a befejező sorok.

III. Diadal mindenek felett

A erők támadnak. De mi a támadás tétje? Relatív gazdagság vagy szegénység? Nem. Nem az a kérdés, hogy valamit megszerzünk, megtartunk, vagy esetleg elveszítünk. A nyugalom, a békesség megtartása vagy elvesztése? Jó hírünk, vagy az, hogy mindenki szeret minket? Nem. Nem a lelki békénkről van szó, bármilyen fontosnak is tartjuk azt. Talán az egészségünk a tét? Azt kell válaszoljunk erre is, hogy nem. „Ha egészség van, minden van” – mondják sokan, de az apostol nem ezt tartja a legnagyobb kérdésnek. Mi marad még? Az élet! Az erők támadása közepette bizonyosan az élet a tét, az életünk a célpont. De Pál azt mondja, hogy nem. Még az életünket is elvehetik, de valami fontosabb forog kockán. És ez nem más, mint Isten szeretete! Az Úrral való közösség. Hiszen a döntő kérdés nem az, hogy „Ki venné el az életünket?”, ezt nem teszi fel Pál, hanem az, hogy „*Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől?*” Az igazi vereség nem a halál, hanem az Isten szeretetének elvesztése lenne. Ezzel az apostol azt vallja meg, amit a zsoltáros is: „*Mert szereteted az életnél is jobb...*” (Zsolt. 63.4.)

Annak, akinek élete Jézus Krisztus által Isten kezében van, a tét Isten szeretete. Hatalmas erők támadhatnak ránk. Megvádolhatnak igaztalanul, elítélhetnek jogtalanul, kigúnyolhatnak szenvtelenül. Szembekerülhetünk hatalmasságokkal, amelyek nem engednek előbbre lépniük: egy főnök, aki kárunkat keresi, egy rendszer, amely, úgy érezzük, megfojt, egy tisztségviselő, aki mindenáron keresztbe tesz. Ellenünk támadhatnak lelki-szellemi erők, maga alá temethet a csüggedés, a betegség. Összeszoríthatja szívünket az eljövendők kiszámíthatatlansága, vagy elveszíthetjük bátorságunkat a jelen helyzetben. Elérhet bennünket a halál...

És mégis, Isten szeretetének ereje bizonyos. Pál azt mondja, ez a legnagyobb hatalom és legnagyobb erő. Hiszen „*mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.*” Hatalmas győzelemről van szó ebben (hüpernikaó)! Isten az, aki igazzá tett. Krisztus az, aki az Atya jobbán esedezik értünk. Hogyan félnénk hát? Isten szeretete megszabadít minden félelemtől, és arra hív, hogy teljes szívvel és szabadsággal szolgáljuk az Urat. És akkor Pállal együtt megvallhatjuk:

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”